

Idrottsminnen

*Nr 4 * Oktober 2014*

Sällskapets resa till Ångermanland. Gruppen framför Fjällräven Arena: Fr.v: Åke Nilsson, Raymond Wiklund, Arne Ström, Erling Strandberg, Janne Westberg, Göran Strömbom, Ragnar Sundberg, Lennart Modigh (delvis skymd), Kjell-Olof Eneroth, Tore Tjärnberg, Roland Dahlberg, Per-Ivar Molin, Lars Gösta Larsson, Leif Norell, (delvis skymd), Leif Flodin, Janne Hamrén, Jarl Karén, Leif Styrman, Anders Skoglund, Rune Olsson och Björn Axelsson.

Hälsinglands Idrottshistoriska Sällskap

Idrottsminnen nr 2 • 2014 • Årgång 23

Hälsinglands Idrottshistoriska Sällskap (HIHS)

Hemsida: www.HIS.se

Bankgiro: 273-0133

Styrelsen 2014

Ordförande:	Erik Wiger, Järvsö	0651-480 25	070-749 00 38
Vice ordförande:	Gösta Lööf, Söderhamn	0270-105 09	
Sekreterare:	Karl-Inge Brelin	0270-688 01	070-268 7276
Kassör:	Owe Flodin, Korskrogen	0651-221 64	070-569 08 31
Ledamöter:	Arne Ström, Söderhamn	0270-149 35	070-323 75 75
	Harry Enestig, Bollnäs	0278-15645	070-547 20 95
	Erling Strandberg		076-822 23 74
Suppleanter:	Conny Forsell	0278-666124	
	Leif Styrman		
Hedersledamöter:	Carl-Fredrik Spansk, Söderhamn	0270-138 87	
	Olle Hedgren, Söderhamn	0270-106 89	
Valberedning:	Olle Arvidsson		
	Ragnar Sundberg		
	Vakant		

Idrottsminnen

C/o Erik Wiger, Yckelsbo, 820 40 Järvsö
erik@wiger.net

Redaktion Erik Wiger (kontaktuppgifter se ovan)
Conny Forsell 0278-66 61 24 (b), conny-forsell@telia.com

Redaktören har ordet

Hösten är här...

och den innebär en nystart för föreninverksamheten.

Vi kör igång en serie IDROTTSCAFÈER där vi visar några av de fantastiska och

historiska idrottsfilmerna ur SVT: arkiv

Som vi skaffat rätten att visa.

Filmerna som är inslag ur sportspeglar och idrottsreferat från olika evenemang, kommer att varvas med berättelser, skrönor och anekdoter som har anknytning till filmerna och till Hälsinglands idrottshistoria.

Caféerna är öppna för alla intresserade.

Du som är medlem kan därför tipsa eller ta med vänner och bekanta.

Här är caféerna:

Hudiksvall,	14/10 Glysishallen kl 19.30
Bollnäs	16/10 Kämpens I 19.30
Söderhamn	20/10 SUIF:s lokal Kungsgat 30A kl 19.00
Ljusdal	23/10 Röda Kvarn kl 19.30
Nordanstig	25/10 Kitte 266 (Strandberg) kl 16.30

Erik

Sällskapetets resa till Ångermanland 11-12 september.

Traditionell höstresa

Så blev den då av även i år – sällskapetets vid det här laget traditionella höstresa. Den här gången gick den till Ångermanland, och som vanligt var det nästan bara medlemmar från Hudikhörnan som deltog. Nästan bara ja – vår gode vän Arne Ström från Söderhamn anslöt till oss, och vi trivdes med honom, och vi hoppas att han trivdes med oss. Eftersom slutstationen var Örnsköldsvik och hemresan gick över Sollefteå och Hallstaberget, så blev temat naturligen backhoppning, och det lockade säkert Arne litet extra. I sin ungdom tillhörde han den svenska backhoppareliten.

Tidig start och mellanlandning på Hemsön.

Vi gav oss iväg från Kattvikskajen klockan 8 på morgon med inhyrda Mohlins buss och landade snart på kajplatsen för färjan ut till Hemsö. På kajkanten kunde vi öppna våra termosar och sedan bar det av mot Hemsö fästning, detta försvarsverk som var toppenhemligt, men som naturligtvis spionen Stig Wennerström hade full insyn i och sålde ut till ryssarna, för en rejäl hacka får man förmoda.

Det mesta av det som vi gubbar upplevde när vi gjorde lumpen är nu museimässigt, och det gäller till och med denna mycket påkostade fästning, som började byggas under första delen av 50-talet.

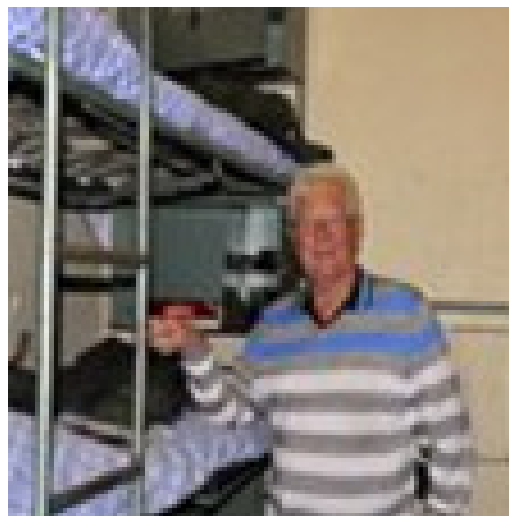
Det är en gigantisk anläggning, svår att med några rader beskriva, men vi fick en gedigen guidning på fästningsområdet. Det centrala är tre stora artilleripjäser som vilar högt uppe på berget, med utsikt över Ångermanälvens mynning. Som lekman kan man säga, att uppgiften för besättningen var att serva och försvara dessa pjäser. Det innebar att en hel liten stad var insprängd i berget, med radarcentral, reservaggregat för el, kök, telefonväxel, sjukvårdsanläggning planerad för tre läkare, ammunitionsförråd och gud vet vad i övrigt. Skulle det byggas idag skulle det naturligtvis kosta miljarder och åter miljarder. Det märkliga är att, när det hände, så kunde det göras utan någon öppen debatt.

En liten extra dimension på livet i fästningen fick vårt sällskap, genom att Lars Gösta Larsson var med på resan. Han gjorde sin värnplikt här som fästningssekreterare. Ett enda logement stod öppet, så att man skulle kunna se, hur gubbarna levde, när de inte var i tjänst, och det var just det rum där Lars Gösta bott under flera månader. Han kunde peka ut "sin" säng.

Lunch och fortsatt färd till Övik.

Lunch intog vi på golfrestaurangen utanför Älandsbro, och ganska mycket försenad fortsatte vi sedan mot Övik.

Utanför hockeystadion, Fjällräven Arena, mötte vår kontakt Lennart Arnlund upp. Han har varit verksam på många områden inom idrotten i Ångermanland och även en av initiativtagarna till bildandet av Västernorrlands idrottshistoriska sällskap. Han beklagade vår sena ankomst, som innebar att han inte kunde visa oss arenan på det sätt som han tänkt sig, och att vi inte heller fick träffa Modos tränare, som planerat var. Det blev för kort tid fram till nedsläpp. Nu blev det bara en liten titt in i den stora arenan, där vi senare på kvällen skulle se elitserie-premiären för året med matchen Modo-Örebro.

Lars Göstas koj under ett antal lumparmånader djupt inne i berget på Hemsön.

Så tog Sten Grundberg hand om oss. Han har varit internationell backhoppningsdomare, och det han inte kan om idrottsföreningen Friska Viljor och idrotten över huvud taget i Övik är säkert inte värt att veta. På vägen upp på Varvsberget visade han sig också vara en duktig ciceron vad gäller Örnsköldsvik över huvud taget. Vi blev imponerade över den fräschör som den moderna staden uppvisar.

Uppe på Varvsberget ligger Paradiskullen. Den stora backen, som man kan se från stan, tål hopp på runt 100 meter, men högre upp på berget ligger inte mindre än fyra backar till, benämnda K10, K20, K35, K55. Beteckningarna är naturligtvis mått på backarnas storlek. Alla är plastbelagda, vilket tillåter hoppning både vinter och sommar. Tillsammans med en väl tilltagen klubbstuga är det en magnifik anläggning med perfekta träningsmöjligheter. Man kan inte annat än beklaga backhoppningens status i Sverige, som gör att Paradiskullen verkar vara klart underutnyttjad. Friska Viljor har några unga aktiva av vilka ett antal är flickor, och det förekommer träningsläger i backen, främst för ungdomar. Typiskt nog är det norska klubbar i första hand, som hittat hit och lagt träningsveckor här.

Vår träff med Sten avslutades med ett långt samtal om de gamla stjärnorna i Friska Viljor och vi hann nämna namn som Erik "Diman" Lindström, Kjell Sjöberg, Bror Östman, Kaare Karlsson och många fler.

Hockey och hemfärd över Sandslån, Sollefteå.

Om hockeymatchen är inte mycket att säga.

Det

småaffligt spel. Vi var över 5000 som tittade, men eftersom arenan tar över 8000 så kändes det ändå bara halvbesatt. Modoiterna gick slokörade hem för Örebro vann med 3-1, och flera av oss lekte experter och förutsade att det ar seriens två bottenlag som vi sett.

Men idrotten har charmen, att ingenting är givet på förhand. Sedan vi sett lagen i Övik har båda teamen skrapat in poäng både här och där.

Arne och vår guide Sten Grundberg visade sig ha många gemensamma

Så var det övernattnig på vandrarhem och så började hemresan, och första anhalten var Sandslån vid Ångermanälven. Det var länge något av ett centrum i Träädalen. Här låg det jättestora sorteringsverket som samlade upp timret från det stora avvattningsområdet som bildas av Ångermanälven, Faxälven och Fjällsjö älv. Innan ”rompan” nådde fram (den slutgiltiga älvrensningen) hade runt 20 miljoner stockar flutit genom länsar och bommar i Sandslån, som passades av en arbetsstyrka på 7-800 man.

Detta gällde fram till 1964. Så länge var verksamheten rent manuell.

År 1965 flyttade man över till ett mekaniskt skilje några hundra meter ner efter älven. Arbetsstyrkan reducerades till under 100 anställda, av vilka de flesta var kvinnor. År 1984 var allt över. Då såldes anläggningen till Finland. Nu finns ett litet museum på platsen och vi fick en kort guidning. Museet har också ett rum som visar bilder och föremål knutna till Sandslåns SK. Idag är

det en i stort sett död förening, men den har ett stolt förflutet som framgångsrik bandyklubb. Två säsong er spelade man i högsta serien, och de gamle på Sandslån minns fortfarande sina hjältar, bröderna Wedin och bröderna Thunberg, Blixtgöran (Göran Bergkvist) Anders Erlander och Erkki Rinne. De två senare spelade senare i Broberg.

Rast vid Döda Fallet på vägen hem.

Vägen dit gick över Prästmon och det är inte måttligt så mycket känt folk det bott där. Det är inte bara den store folkbildaren Johan Sandler och hans son Rickard Sandler, utrikesministern ni vet, utan här föddes också Leif Stryman och levde sina första år i en liten stuga vid Ångermanälven.

På Hallstaberget ligger Hallstabacken, en hoppbacke till som får det att glimma till i gamla backhoppares ögon. Även den backen har en historia väl värd att känna. Här gick de första stora internationella skidspele n i Sverige 1936, de hete då FIS-spelen, och här samlades norska backhoppare under ett av ockupationsåren för att avgöra norska mästerskapen, bara för att nämna något som hänt här.

Hallstabergets hotell är nu en lyxig och fin anläggning. Utsikten från matsalen, där vi åt lunch, är nästan oslagbar. Innan vi gick till bords, berättade Lars Gösta m en oförglömlig skidupplevelse som han haft som reporter här uppe på berget. Det var 1972, då Delsbo slog igenom med buller och brak, och just här inledde en lysande period i klubbens historia. Men det ska han berätta om själv i en egen artikel i Minnena.

Döda Fallet på vägen hem.

Från Sollefteå tog vi vägen längs Indalsälven hem till Hudiksvall. Ett litet stopp blev det i Ragunda vid Döda Hallet, där vi påminde oss om Vildhussens bravader. Han som på en enda natt 1796 tömde en sjö, tystade ett vattenfall och ödelade en hel dalgång.

Vid 17-tiden svängde vi in på Kattvikskajen i Hudik igen. Vi tackade Leif för det arbete han lagt ner på resan och vår eminente chaufför Kennet Svedén.

Sedan är det bara att fundera på nästa hösta begivenhet.

Ragnar Sundberg

En minnesvärd SM-vecka;

Medaljregn över Hälsingland

Hallstaberget i Sollefteå var en av de platser som besöktes under Idrottshistoriska Sällskapet's resa till Ångermanland. Precis på den platsen – på den stora parkeringsytan framför hotellet – skrevs det hälsingsk skidhistoria i början av mars 1972. Under SM-veckan i Sollefteå tog skid-Hälsingland sex SM-guld i tre olika grenar och dessutom fyra silver och ett brons.

De svenska mästarna från Hälsingland var Thomas Magnuson (tre guld), Eva Olsson, Stefan Persson och Rolf Nordgren i en SM-vecka som för första gången innehöll mästerskap i såväl längd som alpint, skidorientering och backhoppning.

Länge såg det ut som om detta första samlade skid-SM inte skulle kunna genomföras. Tävlingarna låg sent på säsongen på grund av OS i Sapporo och snösmältningen hade kommit igång tidigt. Tävlingarna räddades av att arrangörerna hittade en alternativ skidstadion uppe på Hallstaberget och att värnpliktiga från T3 i skytteltrafik körde dit och packade snö i spåren.

Redan den första tävlingsdagen sattes ribban. Thomas Magnuson tog guldet på 30 km före Gunnar ”Hulån” Larsson och bärgade därmed Hälsinglands första SM-titel på seniornivå på 35 år! Senast det hände var 1937 då segraren på tremilen hette Martin Matsbo.

När sedan Gunnar Skoglund inledde sitt livs bästa SM-vecka med en 14:e plats kunde Ola Johannesson komplettera till Delsbo IF:s första lagsilver.

Edsbyn hade precis påbörjat en nysatsning på längdskidåkning där Benny Södergren var 7:a och Tommy Limby 17:e man.

Thomas en föregångare

Thomas Magnuson gav här begreppet ”ur spår” en ny mening. Efter tävlingen berättade han att han i åtminstone 20 km kört vid sidan av själva spåret; på den packade yta som egentligen skulle ge stavfäste. Det gick helt enkelt lättare där och med sin starka stakåkning kunde han också få rejält betalt på banans lättare partier. Det här var mycket ovanligt på den tiden och det visar att Thomas var en föregångare. Under resten av SM-tävlingarna var det många som satsade på samma taktik.

Men ingen råde på Delsbos unge skidkung som redan vid 21 års ålder blev den fjärde i skidhistorien att vinna SM-trippeln.

Det fortsatte alltså med att Thomas Magnuson åkte hem guldmedaljen även på 15 km med Lars Göran Åslund som tvåa. Tommy Limby blev 12:a, Gunnar Skoglund 13:e och Benny Södergren 20:e i ett lopp som gick rasande snabbt på det isiga föret.

Samma dag åkte damerna 5 km som blev en sekundstrid mellan Meeri Bodelid och den unga Eva Olsson som några veckor tidigare hade gjort OS-debut som 20-åring. Eva tog SM-silver, slagen bara med 7 sekunder i ett lopp där junioren Gudrun Fröjdh från Bjuråker gjorde SM-debut. Senare i sin karriär skulle hon i Delsbo IF:s blå tävlingsdräkt som bekant bli en kugge i ett av svensk skidhistorias främsta stafettlag.

Första dubbeln för Delsbo

Torsdagen den 23 mars fullbordades skidhistorien när Delsbo IF hade både skidkungen och skiddrottningen i sina led. Thomas Magnuson vann en utklassningsseger på femmilan före Lars Göran Åslund och Eva Olsson tog sitt första seniormästerskap när hon på 10 km närmast slog Meeri Bodelid och Viola Ylipää.

Med Gunnar Skoglund som 11:a och Ola Johannesson på 19:e plats blev det en ny lagmedalj i form av ett silver för Delsbo IF.

Delsbos starka ledarstab var i ett lyckorus och vallningsspecialisten "Dalle" Johansson, som hade stor del i veckans framgångar, men inte själv fick se så mycket av tävlingarna eftersom han för det mesta befann sig i vallningsboden, erkände att glädjetårarna kom när Delsbos första guld-dubbel var klar. Det skulle komma flera de närmaste åren...

Här påbörjades också en lång era med stafettmedaljer för Delsbo IF. I damstafetten åkte Eva Olsson, Margareta Hermansson och Sonja Johannesson hem bronsmedaljen bakom Kiruna och Offerdal och i herrstafetten blev det en jätteryckelse när Delsbo nästan lyckades knäcka storfavoriten Mora. Christer Davidsson, med en nyvunnen aptit på skidåkning, körde första sträckan. Thomas körde sedan upp Delsbo till silverplats och växlade över till Gunnar Skoglund 17 sekunder bakom Mora med etablerade landslagsåkaren Lars-Arne Bölling som slutman. Gunnar gjorde sitt livs lopp och jagade in allt utom 4 sekunder till slut när Delsbo tog silvermedaljen.

Rolf fick en ny chans.

Rolf Nordgren kom till Sollefteå som storfavorit efter fina insatser i Sapporos OS-backar där han i 70-metersbacken låg trea efter första hoppet, men sedan fick nöja sig med 11:e plats. Samma placering fick han sedan i stora backen.

I Hallstabergets stora backe började tävlingen i svåra vindförhållanden. Rolf Nordgren föll i sitt första hopp och var därmed borta ur medaljstriden – trodde alla...

När sedan tävlingsjuryn gick in och stoppade tävlingen med hänvisning till skaderiskerna fick Bollnäs-hopparen en ny chans. Tävlingen flyttades till mellanbacken och började om på nytt.

Det blev ett mycket omtvistat beslut som naturligtvis fick hård kritik av de hoppare som hade lyckats i sina första hopp, däribland Anders Lundkvist och Eilert Mähler som toppade resultatlistan.

I den ”nya” tävlingen visade storfavoriten vem som var bäst. Rolf tog guld.

Efter tävlingen berättade guldmannen att han inte hade ställt upp i omhoppningen om hans lagledare hade suttit i tävlingsjuryn. Nu tog juryn ett beslut och då var det bara att gå in och göra sitt bästa.

Stefans tredje raka

Hälsinglands sjätte guldmedalj tog Stefan Persson från Rehns BK, en av tidernas slitstarkaste idrottsmän från Hälsingland. SM-tävlingen fick flyttas flera mil bort mot högre områden där man hittade tillräckligt snörik terräng. Stefan kom som storfavorit efter två tidigare SM-guld och klarade favoritskapet genom att ta tredje raka titeln.

I de alpina grenarna hade Hälsingland ännu inte några stjärnor på seniornivå, men i Sollefteå blev blott 15-åriga Monica Jonsson från Arbrå 10:a i slalom och 9:a i störtlopp. Som utsänd sportjournalist från HT hade jag nöjet att följa den här SM-veckan på ort och ställe. Det blev många långa artiklar och krönikor som en del i hyllningskören över skid-Hälsinglands stora framgångar. Och det skulle ju komma många sköna SM-veckor även efter den här...

Lars Gösta Larsson

IDROTTSKAFÉER

Visning av gamla idrottsklassiker ur SVT:s arkiv, kopplingar till Hälsinglands idrottshistoria, skrönor och anekdoter.

Hudiksvall 14/10 Glysishallen kl 19.00

Bollnäs 16/10 Kämpens kl 19.30

Söderhamn 20/10 SUIF:s lokal Kungsgat 30A 18.30

Ljusdal 23/10 Röda Kvarn kl 19.30

Nordanstig Kitte 266 (Strandberg) kl

Alla är välkomna, medlemmar och intresserade.

Ta´ med en kompis!

För 100 år sedan.

Första Världskriget och idrotten.

Första världskriget var en världsomspännande militär konflikt, centrerad i SDenna konflikt engagerade alla av världens stormakter, samlade i två motsatta allianser. De allierade (centrerade till Ententen (Alliansen):

Storbritannien, Frankrike och Ryssland och Centralmakterna eller trippelalliansen: Tyskland, Österrike-Ungern och Italien.

Mer än 70 miljoner soldater, därav 60 miljoner européer, mobiliserades i ett av de största krigen i historien.

Mer än nio miljoner soldater dödades, främst beroende på stora tekniska framsteg i vapen och eldkraft, utan motsvarande utveckling i strategi och rörlighet.

Första världskriget banade väg för olika politiska förändringar och revolutioner i de berörda länderna.

Orsakerna till kriget stod, huvudsakligen, att finna i stormakternas (kejsardömet Tyskland, Österrike-Ungern, Osmanska riket, kejsardömet Ryssland, Brittiska Imperiet, Frankrike och Italien) imperialistiska utrikespolitik .

Mordet på frihertig Franz Ferdinand av Österrike-Ungern, den 28 juni 1914, av en serbisk nationalist (Gavrilo Princip) var den tändande gnista som utlöste kriget.

Samma dag, den 28 juni 1914, small startskottet för första grenen i Sveriges landskamp mot Ungern i Budapest. Det

var Sveriges andra landskamp, den första var mot Belgien 1913, och det skulle sedan dröja tre år till Sveriges nästa landskamp, den Nordiska triangelmatchen Norge-Danmark-Sverige i Kristiania (nuvarande Oslo).

Mordet resulterade i ett ultimatum till kungariket Serbien. Tyskland, med stöd av Frankrike, uppmanade Serbien att avvisa Österrike-Ungerns krav. Inom D

För svensk idrott gick ett upprop:

”Fosterlandet kallar!

De nu rådande utomordentliga förhållandena inverka i betydlig mån på vårt idrottslif. De åldersklasser som beröras af mobiliseringen, äro ju i främsta rummet sådana, från hvilka idrottsmännen rekryteras. Svenska simförbundet och Svenska fotbollsförbundet ha också känt sig föranlåtna att aflysa sina resp. mästerskapstävlingar nästa söndag, och med mästerskapstävlingarna i allmän idrott blir det antagligen likadant.

Nordiskt Idrottslif kan förmodligen ej utkomma så länge detta tillstånd varar, ty redan i det ögonblick denna tidning lägges i press har en stor del af såväl vår redaktions- som sätter- och tryckpersonal kallats under fanorna.

Med godt humör och hurtigt sinne skola svenska idrottsmän lystra då fosterlandet kallar.”

Tyskland mobiliserade och inledde en invasion mot Belgien, Luxemburg och Frankrike och Ryssland attackerade

Tyskland.

Efter att den Tyska marschen mot Paris stoppats hamnade västfronten i ett statiskt utmattningskrig med en skyttegravslinje som knapp kom att förändras fram till 1917.

Världskriget och Olympiska Spelen.

Det var, redan tidigt efter konfliktens utbrott, en allmänt utbredd åsikt att de VI Olympiska Spelen inte skulle kunna arrangeras i Berlin 1916, som ämnat var.

Under år 1914 bestämdes att spelen icke skulle arrangeras 1916.

I öst kämpade den ryska armén framgångsrikt mot de Österrikiskt-Ungerska styrkorna men tvingades tillbaka av den tyska armén.

Ytterligare fronter öppnades efter att det osmanska riket gick med i kriget 1914, Italien och Bulgarien 1915 och Rumänien 1916.

Kejsardömet Ryssland kollapsade 1917 och Ryssland lämnade kriget efter Oktoberrevolutionen samma år.

Efter en tysk offensiv längs västfronten 1918 inträdde USA i kriget och de allierade motade tillbaka de tyska arméerna i en serie framgångsrika offensiver.

Tyskland, som hade problem med egna revolutionärer vid denna tid, kom överens om en vapenvila, den 11 november 1918, senare benämnd Stilleståndsdagen. Kriget avslutades med en seger för de allierade.

Finland, som sedan 1809 års krig, varit ett ryskt furstendöme, blev fritt efter oktoberrevolutionen och kejsardömets fall, blev nu en fri stat den 6 december 1918. Svenska Idrottsförbundet som, sedan 1912, haft kontakter med det kejsarliga fustendömet Finland om en friidrottslandskamp, gjorde nu nya framstötningar i denna fråga. I det nyligen fria Finland blev det dock inbördeskrig mellan socialister (röda) och borglighet (vita) i kampen om makten.

Inte förrän 1925 var Finland idrott tillräckligt helad från inbördeskrigets fasor så att de kunde enas i en första friidrottslandskamp mot Sverige.

Det blev inga Olympiska Spel i Berlin 1916. Kriget pågick då för fullt.

I Tyskland fanns, efter kriget, starka krafter för att landet skulle få arrangera nästa Olympiska Spel, efter krigsslutet. Ett Stadion, byggt för spel 1916, stod klart och Tysklands infrastruktur var, i stort, intakt.

Motståndet mot att Tyskland skulle få arrangera nästa spel var stort och drevs i första hand av Storbritannien.

Spelen 1920 tilldelades belgiska Antwerpen.

När idrotten skulle omorganiseras i det fria Finland, efter inbördeskriget. Var det svårt att enas även inom idrotten. Följden blev tre olika idrottsförbund. Socialisterna (de röda) bildade Arbetarnas Idrottsförbund. Borgligheten (de vita)

och den gamla överheten, svenskarna, hölls i stort sett utanför och bildade Svenska Finlands Idrottsförbund.

Sverige hade ju, fram till 1809, styrt Finland, från Åbo, och även under den ryska tiden, 1809-1917, hade svensk överhet och svenska lagar gällt i mycket stor utsträckning.

Avogheten mot Sverige och svenskarna, ibland gränsande till hat, levde kvar starkt ända fram till andra världskriget.

Det blev inga olympiska spel i Berlin 1916. Kriget pågick då för fullt..

I Tyskland fanns, efter kriget, starka krafter för att landet skulle få arrangera nästa olympiska spel, efter krigsslutet. Ett stadion, byggt för spelen 1916, stod klart och Tysklands ibfstruktur var, i stort sett, intakt.

Motståndet mot att Tyskland skulle få arrangera nästa spel var stort och drevs i första hand av Storbritannien.

Spelen 1920 tilldekadess belgiska Antwerpen.

Källor: Wikipedia
Idrottsbladet
Hufvudstadsbladet (Helsingfors).

Erik Wiger

Anders den förste.

När Anders Persson, Bollnäs GIF, vann tremilen på SM 1912 blev han den förste hälsinge som vunnit ett svenskt mästerskap.

Hälsinglands SM-tecken nr 100 togs vintern 1950 och den jubilaren var Rune Hägglund, som ingick i Vallsta SK:s vinnarlag i skidbudkavlen.

60 aktiva har hjälpt till att tillsammans få ihop de 100 SM tecknen till Hälsingland.

(Bollnäs-Tidningen 4 oktober 1950)

Åtminstone en av de första 100 var en kvinna. Märta Hansson, Rehns BK, som vann SM i orientering 1949.

Conny Forsell

Anders Persson, 1886-1925, var en av Sveriges främsta allroundåkare och genom sina personliga egenskaper en dominerande figur inom sin tids skidsport. Han var en av de första svenska skidlöpare som förstod skötsamhetens och den tidiga konditionsträningens betydelse.

Anders Persson dog i hjärtförslamning natten efter sin sista DM-seger, 6 mil 1925.

Till hans minne instiftades 1927 "Anders Perssons Minne" ett årligt tremilslopp i Bollnäs.

Erik Wiger

Bäste medlem.

Hälsinglands Idrottshistoriska Sällskap har, sedan en tid, haft äran att ha Er som medlem och det är vår förhoppning att Ni vill fortsätta att stödja oss i våra försök att få fram uppgifter om hur idrotten etablerade sig på Er ort, vilka aktiviteter ortens föreningar har bedrivit, var idrotts- och nöjesplatser har varit belägna, vilka stora ledare och "eldsjälar" som funnits och sist men inte minst att påverka dagens föreningsstyrelser att spara all dokumentation på ett brand- och stöldsäkert sätt. Som medlem erhåller Ni vår tidskrift Idrottsminnen, vilken utkommer 4 ggr/år.

Genom att kontakta redaktören Erik Wiger kan Ni själva påverka innehållet i Idrottsminnen.

Erik är främst intresserad av gamla bilder på idrotts- och nöjesplatser. Gamla mötesprotokoll, verksamhetsberättelser och reportage om idrotts- eller nöjesevenemang samt uppgifter om stora ledare, "eldsjälar", idrottsprofiler, m.m är också intressanta.

Erik nås på tel. 070 749 00 38 eller via e-post:
erik@wiger.net

Er medlemsavgift, 1 januari -31 december 2013, betalas lämpligast via vårt bankgiro, **273-0133**, med uppgift om vem avgiften avser.

Våra medlemsavgifter är:

Enskild medlem 100 Sek.

Förening 200 Sek.

Förbund och kommun 500 Sek.

För att vårt medlemsregister ska kunna hållas aktuellt vore det bra om Ni meddelade oss eventuella fel i våra adressuppgifter eller om Ni trots allt skulle välja att avsluta Ert medlemskap.

Vänliga hälsningar

Hälsinglands Idrottshistoriska Sällskap/

Gör ett besök i Glada Hudik

Här finns den unika miljön och Sveriges gladaste handelsstad med ett 80tal butiker, restauranger och caféer mitt i centrum.

ETT RIKARE LIV – FÖR OSS ALLA

Under den senaste tioårsperioden har Sociala Fonden och Sundbladiska Fonden vid Iggesund delat ut drygt 2 miljoner årligen till föreningslivet i Hälsingland och Härjedalen. Pengarna är till stöd för aktiviteter och investeringar i föreningar med ungdomsverksamhet.

Fonderna är fristående, men styrs av representanter för Holmenföretagen i Hudiksvall och de fackliga organisationerna inom företagen.

Ett starkt föreningsliv i Hälsingland gör det lättare att rekrytera och behålla arbetskraft i vår region. Och ger oss som redan bor här en rikare fritid.

IGGESUND
HOLMEN GROUP
iggesund.com

